

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀφ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ — Παύλου Λιρδάου: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ. — Μαξίμου Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

PAUL

Ἡ ὑποκόμνησα δὲ Ρεβίλ περιπατεῖ στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Καικιλίας. (Σελ. 634).

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» θὰ ἀποστέλλωνται τοῦ λοιποῦ ταχυδρομικῶς, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ παραπλόνων, παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες αὐτά, νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο τῇ Διευθύνσει.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΓΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Τὸ μυστικὸν τῆς Καικιλίας.

Ὁ πύργος τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς εἶναι συνήθως κατηφὴς ὡς νεκρόπολις. Ἐχρειάζετο αὐτὴ τιμαριώτου αὐθέντου τῶν παρελθόντων χρόνων, ἵνα ἐμψυχωθῆ ἡ ἐκτεταμένη ἐκεῖνη κατοικία, ἄνδρες τῶν ὄπλων καὶ θεράποντες τυρβαζόντες καὶ ἀκόλουθοι ἀδολεσχοῦντες καὶ πυργοδέσποιναί ἐπὶ τῶν λιθίνων ἐξωστῶν.

Ἡ μοναχικὴ σοβαρότης τῆς μαρκησίας δὲ Φοντερόζ δὲν μετέδιδεν εἰς τὸ μυθικὸν ἐκεῖνο παλάτιον εἰμὴ πλείονα κατῆφειαν. Ὅταν αὐτὴ διήρχετο τοὺς εὐρεῖς διαδρόμους μὲ τὴν μακρὰν συρομένην ἐσθῆτά της, σύννους καὶ σιωπηλὴ, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σιμονέ, τῆς παιδαγωγοῦ της, τὸ αἶσθημα τοῦ κενοῦ καθίστατο ζωηρότερον ἔτι.

Πλὴν, ἐσπέραν τινα τοῦ Σεπτεμβρίου ἐπῆλθε τελεία μεταμόρφωσις ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ πύργος ἐξηγήθη ὡς ὑπὸ καταληψίας κατεχόμενος ἀπὸ δεκαετίας.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ θορυβώδης μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὅτι ἐπανήρχετο ἐκ τῆς θύρας μετὰ τῶν κυνῶν καὶ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ καὶ ὅτι αἱ ἐορταὶ ἐπανελαμβάνοντο ἐν ἀπτώτῳ ζωηρότητι.

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ πύργου θόρυβος ἐπεκράτει.

Ὁ βαρόνος δὲ Φοντραίλ, ἡ βαρωνίς καὶ κληρονόμος αὐτοῦ, εἶχον φθάσει πρὸ δύο ἡμερῶν. Ἡ ὑποκόμησα δὲ Ρεβίλ, χαριστάτη χήρα, μὴ ζητοῦσα εἰμὴ παρηγορητὴν, καὶ ἥς τὸ ἐλαφρὸν πένθος ἐμαρτύρει ὅτι ἐπόθει τὸν γάμον, ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Σαμπερζὸ παλαιὸς ὀπαδὸς τοῦ ἔρωτος, εἶχον φθάσει τὴν πρώτην ἐκείνην μετὰ τοῦ ὠραίου λοχαγοῦ δ'Εστρέλ, λαβόντος μηνιαίαν ἀδειαν.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεμένετο ὁ δ'Αμδαρές, ὁ δὲ Μάξιμος δὲ Πρέλ εἶχεν

ἀναγγεῖλει τὴν ἐπίσκεψίν του διὰ λίαν κολακευτικῆς καὶ φιλόφρονος ἐπιστολῆς.

Ἐν τῷ διαμερίσματι τῆς ὑπηρεσίας εἰργάζοντο μετ' ἀσυνήθους δραστηριότητος.

Ὁ κύρ Μαλὸ Βρικεβὲκ ἦν λίαν ἀψησολημένος.

Τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς ἐπιμελητοῦ ἐλάμβανε μεγάλην σπουδαιότητα. Πλὴν τούτου ἦν διατεταγμένος νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὰς ἀφίξεις τῶν ἐδωδιμῶν καὶ λοιπῶν προμηθειῶν.

Οἱ ἀμαξηλάται ἠτοίμαζον καὶ ἔπλυνον τὰς ἀμαξάς, τὰ ἐπίπια καὶ τὰς ἵπποσκευάς.

Οἱ κηπουροὶ ἐκαλλώπιζον τοὺς κήπους των.

Αἱ θαλαμηπόλοι ἐσάρωνον καὶ ἐκαθάριζον τοὺς τάπητας καὶ τ' ἄλλα σκεύη.

Αἱ κάμινοι ἀπήστραπτον. Οἱ μάγειροι διετέλουν ἐν ἐνεργείᾳ πυρετώδεις.

Τὸ πᾶν ἦν ζωηρότης. Ἡ ζῶῃ ἀντικαθίστα τὸν θάνατον. Ὁ θόρυβος διεδέχετο τὴν μονότονον καὶ μελαγχολικὴν σιγὴν.

Μακρόθεν τὰ κέρα καὶ αἱ σάλπιγγες τῶν φυλάκων ἀντήχουν ἀπὸ φυλακείου εἰς φυλακεῖον, ὁ δὲ ἦχος αὐτῶν, ἐπανελαμβάνόμενος διὰ τῆς ἠχοῦς τῶν δασῶν, ἔφθανε μέχρι τῶν ξένων τῆς μαρκησίας δὲ Φοντερόζ συνηθρισμένων ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πύργου.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη τῆς ἐσπέρας ὥρα.

Τὸ φθινόπωρον διέχεε τὰς ὑπερύθρους αὐτοῦ ἀνταυγείας ἐπὶ τῶν δασῶν καὶ τῶν λειμῶνων.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζε καὶ τὸ σκότος ἤρξατο διαχεόμενον.

Πυρίνη μόνον γραμμὴ ἐδείκνυεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχε δύσει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἡ ἐσπέρα ἦν τοσοῦτον εὐδία, ὥστε οἱ ξένοι τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς ἔμενον ἔτι ἐν ὑπαίθρῳ.

Ἡ ὑποκόμησα δὲ Ρεβίλ περιεπάτει στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Καικιλίας.

Ἦν ὠραιότατη ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ ἐν τῇ λευκοκίτρινῳ αὐτῆς ἐσθῆτι, κεκοσμημένη διὰ βαρυτίμων τριχάπτων.

Ἡ κεφαλὴ τῆς νεανίδος, στεφομένη ὑπὸ τῆς ξανθῆς ἐξαισίας αὐτῆς κόμης, ἦν θελκτικωτάτη ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς ὥρας ἐκείνης.

Δὲν ἦτο ἡ βιαία καὶ σαρκικὴ καλλονὴ ἤτο λεπτότης πνευματώδης καὶ εἰρων διαγραφομένη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τῷ μετώπῳ καὶ τῷ στόματι αὐτῆς.

Ἐπῆρχε ψυχὴ ὑπὸ τὸ περικάλυμμα ἐκεῖνο καὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνην διέβλεπέ τις ἐκ πρώτης ὄψεως.

— Ἀπόψε ἔρχεται, εἶπεν ἡ ὑποκόμησα, ἥτις ἀπετέλει καταφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Καικιλίαν.

Ἡ κύρια δὲ Ρεβίλ ἦν χαμηλοῦ ἀναστήματος, ἀρκούντως ἰσχυρά, εὐσαρκος, μελαγχροινὴ καὶ ζωηρά. Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἦν εὐάρεστος μὲν, ἀλλ' ἀσήμαντος τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν κανονικά.

Ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ ἐκίνησε τὰ χεῖλη μετ' ἐλαφροῦς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἥτις ἐσήμαινεν :

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἡμῶν φροντίς.

— Μεταξὺ μας φαίνεται, ὅτι δὲν σοὶ πολυαρέσκει αὐτὸς ὁ γάμος, παρετήρησεν ἡ ὑποκόμησα.

— Ἀρέσκει εἰς τὴν μητέρα μου.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ νυμφευθῆ αὐτὴ, εἶπεν ἡ ὠραία χήρα.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἀγαπητὴ μου, ἂν ἐρωτήσης τὴν δεσποινίδα Σιμονέ θὰ σοὶ εἴπῃ ὅτι ὀφείλω νὰ ἀφεθῶ εἰς τὰ φῶτα τῆς μητρός μου καὶ νὰ συμμορφωθῶ τῇ θελήσει αὐτῆς, διότι αὐτὴ δύναται ὀριμώτερον ἐμοῦ καὶ συνετώτερον νὰ σκεφθῆ.

— Ὑπακούεις λοιπόν ;

— Πιθανόν.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα κἀνένα μόνη μου ἔκαμα τὴν ἐκλογὴν μου. Ἐνυμφεύθην τὸν ὑποκόμητα δὲ Ρεβίλ, διότι ἦτο χαρίεις, ὠραῖος νεανίας καὶ θαυμασίος χορευτής. Ἐκεῖνος διηύθυνε τὸ κοιτῆλιόν. Ἰππευεν ἐξαισίως καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ ἵπποδρόμια ὡς εὐγενής.

— Καὶ ὑπῆρξες εὐτυχής ; εἶπε πονήρως ἡ Καικιλία.

— Ἀληθῶς.

— Ναί, μόνον ἡ στενή μου φίλη, ἡ μικρὰ τοῦ Πραισισάκ, τὴν γνωρίζεις καλῶς, ἡ ὠραία μελαγχροινὴ καὶ πανοῦργος ἠκολούθησε τὸ ἀντίθετον σύστημα. Διδάχθεῖσα ἐκ τοῦ παραδείγματός μου, ἔπραξεν ὅ,τι ἠθέλησεν ἡ οἰκογένειά της, ἥτις εἶναι οἰκογένεια καλὴ καὶ ἐνάρετος, σοβαρὰ καὶ μετὰ πολλῆς περισκέψεως ἐνεργῶσα ! Ἐλαβε λοιπὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν σεβαστῶν γονέων της, μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς, τὸν προσφερόμενον αὐτῇ σύζυγον, ἐξαιρετὸν νεανίαν, ἀνατραφέντα ὑπὸ μοναχῶν καὶ . . .

— Ὑπῆρξε τοῦλάχιστον πολὺ εὐτυχής !

— Ποσῶς. Ἀπολύτως ὅπως ἐγὼ. Ὁ σύζυγός της διαίγει σκληρὸν βίον εἶναι φοβερόν !

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Καικιλία. Τότε ὁ γάμος.

— Μὴ μοὶ λέγεις περὶ γάμου. Θὰ νυμφευθῶ πάλιν !

— Ἀληθῶς ;

— Διάβολε ! εἶπεν ἡ ὑποκόμησα. Εἶναι πολὺ πιθανόν. Οἱ σύζυγοι εἶναι ὅπως οἱ ἀμανίται εἶναι γνωστὸν ὅτι μεταξὺ αὐτῶν εἶναι πλείοτεροι κακοὶ ἢ καλοὶ . . .

— Καὶ ὁμως τρώγουσι . . .

— Θὰ πράξῃς ὡς ἐγὼ ; ἠρώτησεν ἡ κύρια δὲ Ρεβίλ.

Ἡ Καικιλία ἐστέναξε καὶ δὲν ἀπήντησε.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Φοντραίλ ἐφιλονεῖει μετὰ τῆς μαρκησίας ἐπὶ τινῶν σκοτεινῶν θεολογικῶν ζητημάτων. Ἐπρόκειτο περὶ μυστηρίων.

Ὁ κώδων τέλος ἀνήγγειλε τὸ δεῖπνον.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει, ἡ δὲ ἐρυθρὰ φωτεινὴ ταινία τοῦ ὀρίζοντος εἶχεν ἐντελῶς ἐκλείψει.

Τὸ μέγα ἐστιατήριον τοῦ πύργου, φωτιζόμενον ὑπὸ δύο κρυσταλλίνων πολυφώ-

των διέχεεν ἀπαστράπτων φῶς πρὸς τὰ ἔξω διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ παραθύρων.

Οἱ συνδαιτυμόνες εἰσηλθόν πάντες ἐν αὐτῷ

Ὁ πανοῦργος Σαμπερζό, ὅστις ἤθελε νὰ χρησιμοποιοῖσῃ ἐπωφελῶς τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονὴν του, ἐδίσταζε μεταξύ τῆς παιδαγωγοῦ, ἧς οἱ κάτω νεύοντες ὀφθαλμοὶ ἐτάρασσον αὐτόν, καὶ τῆς κυρίας δὲ Φοντραίλ, ἣν ἐγνώριζεν ὡς φιλάρεσκον.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἤδη καταλάβει τὴν νεαρὴν χήραν, ἧς τὰ εἰσοδήματα ἦσαν λίαν γοητευτικὰ καὶ ἦτις οὐδόλως ἦν δυσειδής :

Ἡ μαρκησία ἔδωκε θέσιν τῷ πιστῷ ἱερεὶ τοῦ Σαίν - Ζιλδὰς δεξιόθεν αὐτῆς. Χάρις δ' εἰς αὐτὸν ἡ συνδιάλεξις, διὰ πολλῶν περιστροφῶν κατέληξε τέλος εἰς τοὺς παιδαγωγούς Ἐπήμες πολὺ τὴν Ναθαλίαν Σιμονέ διὰ τὴν ἀφωσίωσιν καὶ τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς.

Ἡ μαρκησία εἰς μάτην ἐπειράθη ν' ἀλλάξῃ ἀντικείμενον ὁμιλίας.

— Ἀληθῶς, ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὴν κυρίαν δὲ Φοντραίλ, τί ἀπέγεινεν ἡ θελκτικὴ παιδαγωγός, τὴν ὁποίαν εἶχατε πρὸ δυο ἢ τριῶν ἐτῶν ;

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ βραῶν.

Νομίζω ὅτι παρκατήθη τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς καὶ εἶχε δίκαιον.

— Διάβολε ! τί δόξαίκα κόρη ! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός. Πῶς ὠνομάζετο ;

— Ζουάννα Τρελιάν.

Ἀποτόμως ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν στρατηγόν. Οἱ Κερναδά, τὸ ἐνεθυμῆτο, εἶχον συγγενεὶς μένοντες τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Τὴν γνωρίζετε ; ἠρώτησεν ἡ ὑποκόμησις τὸν δ' Ἐστρέλ.

— Κέλλιστα τὴν εἶδα πολλάκις εἰς τὸ μέγρον Φοντραίλ. Ἦτο ἀληθῶς ὠραιοτάτη. Ἀλλ' ἐξηφανίσθη καὶ οὐδεὶς γνωρίζει τί ἀπέγεινε

— Πραδοξόν, εἶπεν ἡ Καικιλία σύννους. Πόθεν εἶχεν ἔλθει ;

— Ἐκ τῶν ἀποικιῶν ἐκ τῆς νήσου τοῦ Βουρβόνου, πιστεύω. Ἦτο κρεολή.

Τὸ δὲ πρὸν εἶχε τελειώσει, οἱ δὲ συνδαιτυμόνες μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς

Ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτῆς ἀπλότητι ἡ αἴθουσα ἐκείνη τοῦ Σαίν - Ζιλδὰς ἦν θαυμασιὰ τὴν τε κατασκευὴν καὶ τὴν διασκευὴν.

Ὁ στρατηγὸς μὲ τὰς μακρὰς αὐτοῦ κνήμας, τὸ ἰσχνὸν σῶμα τὸν μισοπόλιον συνεστραμμένον μύστακα καὶ τὸ Πριάπειον ὑπογένειον ἐπλησίασε τὴν παιδαγωγόν.

Ἡ δεσποινὶς Ναθαλία Σιμονέ, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξεταζομένη, δὲν ἦν ἀναξία λόγου κἀτάκτησις. Ἦν εἰκοσιετῶν ἐτῶν, τὸ πολὺ, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀρκούντως εὐειδής.

[Ἔπεται συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἄλλ' ὁ Ἰννοκέντιος, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς διαμαρτυρίας αὐτοῦ, ἀπήγγειλε τὴν κατὰ τοῦ Φρειδερίκου ἀπόφασιν, ὡς ἀπίστου ὑποτελοῦς τῆς ἐκκλησίας, ὡς παραβιάσαντος τὰς συνθήκας, ἃς ὤμοσε νὰ τηρήσῃ, ὡς βεβήλου, ὡς αἰρετικοῦ κτλ. Κατέληξε δ' εἶπαι :

« Ἡμεῖς λοιπόν, ὀλίγες, καίπερ ἀνάξιοι, ἀντιπροσωπεύομεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἡμεῖς, πρὸς οὓς, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ἐλέχθη ὅτι : ὅσα ἂν δέσητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμεῖς, μετὰ τῶν ἀδελφῶν καρδινάλιων καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου, ἀποφασίζομεν ὅτι ὁ ἡγεμὼν οὗτος κατέστη ἀνάξιος τῆς αὐτοκρατορίας, τῶν τιμῶν καὶ παντὸς ἀξιώματος.

« Ὁ Θεός, ἕνεκα τῶν ἀνομημάτων αὐτοῦ, τὸν ἀποκρούει οὐδ' ὑποφέρει αὐτὸν αὐτοκράτορα πλέον. Δηλοῦμεν δὲ τοῖς πᾶσιν, ὅτι — ἐπειδὴ καὶ αἱ ἀμαρτίαι αὐτοῦ ὑπερπελέονασαν καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀπέκρουσε καὶ τὸν ἐστέρησε παντὸς ἀξιώματος — στεροῦμεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης αὐτὸν παντὸς τοιοῦτου, διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, πάντας δὲ τοὺς ὀμόσαντας αὐτῷ πίστιν ἀπολύομεν τοῦ δοθέντος ὅρκου, χρώμενοι μάλιστα τῇ ἐξουσίᾳ, ἣν ἔχομεν, ἀπαγορεύομεν αὐτοῖς πᾶσαν περαιτέρω πρὸς αὐτὸν ὑπακοήν, οὐ μόνον ὡς πρὸς αὐτοκράτορα, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον δῆποτε ἄλλον τρόπον ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τοιαύτην, καὶ ἀναθεματίζομεν ἀπὸ τοῦδε πάντα, ὅστις ὑφ' οἰανδήποτε πρόφασιν ἤθελε τὸν συνδράμῃ κτλ.»

Ἀπαγγελλομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, οἱ καρδινάλιοι ἀνέστρεψαν τὰς δάδας, ἃς ἔφερον εἰς σημεῖον ἔρας.

Ὁ Ὁσθδδαῖος τῆς Σουέσσας ἔφυγεν ἀπὸ τῆς συνόδου, πλήττων τὰ στήθη καὶ κραυγάζων :

— Ἡμέρα ὀργῆς εἶναι αὕτη ! . . . ἡμέρα συμφορᾶς καὶ αἵματος ! . . .

Ὁ Φρειδερίκος, μαθὼν τὰ γενόμενα, ἀνεπήδησεν ὡς μαινόμενος, ἀνακράξας :

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος μοι ἔκλεισε τὰς θύρας τῆς συνόδου ; Ποῖος εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στέμματός μου καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ; Ποῖος δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ; Ποῦ εἶναι τὰ κοσμήματά μου ; Φέρετέ μοι ἀμέσως τὰ κοσμήματά μου. . .

Καὶ ὅτε ἔφερον αὐτῷ ταῦτα, ἀνοίξας κιβώτιον, ἐν ᾧ ἦσαν διάφορα στέμματα, ἔλαβεν ἐν τούτων καὶ θεῖς αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εἶπε :

— Ὡ ! δὲν ἀπωλέσθη ἀκόμη ! Οὔτε ὁ Πάπας, οὔτε ἡ σύνοδος μοι τὸ ἀφήρσαν, οὐδέ θὰ μοι τὸ ἀφαιρέσωσι, χωρὶς νὰ στοιχίσῃ αὐτοῖς αἷμα.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Φρειδερίκος οὐδεμίαν εὐτυχίαν ἀπῆλαυσε πλέον.

Βλέπων ἐξηγηριωμένα περὶ αὐτὸν τόσα μίση, φοβούμενος περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του, ἐποίησάτο προτάσεις εἰρήνης, τῇ μεσολαβήσῃ τοῦ ἀγίου Λουδοβίκου καὶ τῆς βασιλίσσης Βιάγκας.

Ὁ Ἰννοκέντιος δὲν ἠρήθη ἀπολύτως. ἀλλ' ἔθεσεν ὡς ἄρως, ἵνα τὴν μὲν αὐτοκρατορίαν παραδώσῃ εἰς τὸν Κορράδον, τὸ δὲ βασιλεῖον τῆς Σικελίας καὶ Νεαπόλεως εἰς τὸν Ἐρρίκον, ἀμφοτέρους υἱοὺς του, καὶ ὁ Φρειδερίκος ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἰερουσαλήμ.

Ἐνῶ δὲ αἱ διαπραγματεύσεις αὐταὶ διεξήγοντο, ἠγγέλθη εἰς τὴν αὐλήν ἡ ἐπανάστασις τῆς Πάρμας.

Ὁ Φρειδερίκος, πᾶσαν ἄλλην παραγκωνίσας φροντίδα, συνεκέντρωσε πάσας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας εἰς τὴν ἀνάκτισίν τῆς.

Ἦτο ἡ πόλις αὕτη μεγίστης σπουδαιότητος, διότι ἐτήρει ἀνοικτὴν τὴν μετὰ τῆς Βερώνης, τῆς Γερμανίας, καὶ τῶν κρατῶν τοῦ Ἐξζελίνου δὲ Ρόμανο, ἐνός τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχηγῶν τῶν ἐν Λομβαρδίᾳ Γιβελίνων, συγκοινωνίαν. Συνανθροίσας πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, ἐξεστράτευσε κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐπολιόρησε στενωδῶς, ἀποκόψας πᾶσαν αὐτῆς μετὰ τῶν περιχώρων συγκοινωνίαν. Εἶτα, ἐμπήξας ἐπὶ τῆς κορυφῆς λοφίσκου, μικρὸν τῆς πόλεως ἀπέχοντος, πάσσαλον, διέταξεν ὅπως καθ' ἑκάστην, ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τῶν πολιορκουμένων, ἀποκόπτονται ἐκεῖ αἱ κεφαλαὶ τεσσάρων πολιτῶν τῆς Πάρμας.

Καίπερ γράφοντες τὴν ἱστορίαν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀδάμ, ἀναγκαζόμεθα μετ' ἀπέιρου θλίψεως νὰ ἐκθέσωμεν σειράς ὀλοκλήρους κακουργημάτων, οὐδέποτε ὅμως θὰ ἀποκρύψωμεν καὶ τὰς ὀλίγας ἐκείνας πράξεις, αἵτινες δύναται νὰ περιποιήσωσιν αὐτοῖς τιμὴν.

Οἱ ἐκ τῆς Παυίας σύμμαχοι, οὓς εἶδομεν πάντοτε ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν Γουέλφων, δὲν ὑπέμειναν βλέποντες τὴν σφαγὴν ἐκείνην καὶ ἐδήλωσαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι, ἂν μὴ ἔπαυε, θὰ ἀνεχώρουν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, διότι εἶχον ἐκστρατεύσῃ ἐκεῖ ὡς στρατιῶται καὶ οὐχὶ ὡς δῆμιοι.

Ὁ αὐτοκράτωρ, προλαμβάνων τὰ γεγονότα, διέταξε νὰ κτισθῇ πόλις, ἣν ἀπεκάλεσε Νίκην (Vittoria), ὅπως μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πάρμας μεταφέρῃ εἰς αὐτὴν τοὺς κατοίκους, σκεπτόμενος ἐν τούτοις νὰ διαχειμάσῃ ἐκεῖ.

Τὴν 18 Φεβρουαρίου 1248, οἱ πολιορκούμενοι, μαθόντες ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ μετὰ πολλῶν τοῦ στρατοπέδου, παραλαβὼν καὶ τοὺς θώρακας του πρὸς θήραν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀπληγισμένην ἐφοδόν.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ τύχη ἠνούνησε τοὺς γενναίους. Οἱ αὐτοκρατορικοί, προσβληθέντες αἰφνιδίως, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν, ἔφυγον ἀτάκτως.

Ἡ σφαγὴ ὑπῆρξε μεγίστη.

Ὁ Θαδδαῖος τῆς Σουέσας καὶ ὁ μαρκήσιος Λάνσιας ἐφονεύθησαν ἐπὶ τοῦ πεδίου, ἀγωνιζόμενοι νὰ συγκρατήσωσι τοὺς φεύγοντας. Θησαυρὸς μέγας, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα περιήλθεν εἰς χεῖρας τῶν νικητῶν.

Ὁ Φρειδερίκος τότε τεταπεινωμένος πλέον ἐζήτηε ἱκετευτικῶς τὴν μετὰ τοῦ Ἰννοκεντίου εἰρήνην, προσφερόμενος ν' ἀπέλθῃ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. Ἄλλ' αἱ ἱκεσίαι αὐτοῦ ἀπερίφθησαν. Τότε ἐνόησεν ὅτι ἔδει νὰ ἐννοήσῃ προηγουμένως, ὅτι δηλαδὴ, ἐνόσφ' ἦτο ἡττημένος, ὁ Πάπας οὐδέποτε θὰ ἐκάμπτετο. Ὅθεν ἐξεοστράτευσεν εἰς Τοσκάνην, ὅπου ἐξηγριωμένος ἐκ τῶν τελευταίων ἀποτυχιῶν του, διέπραξεν ἀνοσίους σφαγὰς.

Ἀλώσας τὸ φρούριον τῆς Καπράγιας, ἔνθα εἶχον καταφύγη πολλοὶ τῶν Γουέλφων, ἐπνίξε πάντας τούτους ἐν τῷ ποταμῷ. Μόνον τὸν Ζιγγάνην Βουονδελμόντην ἄφισε ζῶντα, κατὰ φρικῶδες προνόμιον καὶ φρονῶν ὅτι ἐχαρίζετο αὐτῷ, ἀποτυφλώσας καὶ καθείρξας αὐτὸν ἐν Ἀπουλίᾳ. Ἄλλ' ὡσεὶ ἔμελλε ν' ἀποτίσῃ ἀμέσως τὴν ποιὴν τῶν τόσων κακουργημάτων του, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐνζιος, μαχόμενος ἐν Φοσσάλτα κατὰ τῶν Βονωνίων, ἡττήθη καὶ ἡχμαλωτίσθη.

Ὁ δὲ δῆμος τῆς Βονωνίας, οὔτε διὰ παρακλήσεων, οὔτε δι' ἀπειλῶν, ἐπέισθη ν' ἀπολύσῃ αὐτόν. Οὕτως ὁ πρίγκηψ ἔμεινεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ αἰχμάλωτος, ἀλλὰ βασιλικῆς ἀπολαύων περιποιήσεως, ἐπὶ εἰκοσιδύο ὄλα ἔτη, ἄχρις οὐ ἀπέθανεν.

Ὁ Φρειδερίκος, νέας ποιησάμενος προτάσεις εἰρήνης, αὐτίς ἀποκρουσθεῖσας, μετέβη εἰς Ἀπουλίαν, ὅπως νέας ἐκστρατείας παρασκευάσῃ· ἀλλ' ὁ θάνατος προκατέλαβεν αὐτόν ἐν τῷ Φλωρεντινῷ, τὴν 13 Δεκεμβρίου 1250. Ὁ Ἰννοκέντιος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν οἰκουμένην τὸν θάνατον αὐτοῦ ὡς ἐξῆς :

« Ἀγαλλιάσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ εὐφρανθήτω ἡ γῆ. Ὁ κεραυνός, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἠπέιλει πρὸ πολλοῦ ἡμᾶς, μετεβλήθη διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς ἀνδρός, εἰς δροσερώτατον ζέφυρον καὶ εἰς διαυγῆ δρόσον ».

Η'

Τὸ ἔσομα ἐτοῦτο ἀρίστε, διότι
καὶ ἔτσι νὰ σταθῇ ἡ ἱστορία
Μπορεῖ, καὶ θῆναι καθαρῇ τὸ ἴδιο.
Τὸ ἔβαλε ὁ Τουρπίνος, καὶ γιὰ τοῦτο
Τὸ ἔβαλε καὶ ἐγὼ . . .

(ΟΡΑΝΔΟΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ).

Ἄν ἡ ἀνία τοῦ ἀναγνόντος τὰς ἱστορίας ταύτας ὑπῆρξε τὸ ἥμισυ ἐκείνης, ἣν ἡσθάνθη ἐγὼ συντάξας αὐτάς, δὲν ἀμφιβάλω ὅτι οἱ ἀνωθι στίχοι θὰ ἦσαν ἀρμοδιώτερον τοποθετημένοι πρὸ τοῦ ἔκτου κεφαλαίου. Ἐν τούτοις, ἂν τὸ πρᾶγμα ἔχῃ

ὡς εἶπον, διακηρύττω διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου, ὅτι οἱ ἀνωθι στίχοι, πρὸς πᾶν νόμιμον ἀποτέλεσμα (ἵνα λαλήσω καὶ ἐγὼ τὴν γλῶσσαν τῶν δικηγόρων) δέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκεῖ τοποθετημένοι· ἂν δὲ ἰσχύωσιν ἢ ὄχι νὰ μὲ δικαιολογήσωσιν, ἀγνοῶ· ἀλλὰ δὲν βλέπω καὶ τὸν λόγον τοῦ ἐναντίου.

Ἀφοῦ ὠφέλησαν τὸν Ἀριόστον, διατί νὰ μὴ ὠφελήσωσι καὶ ἐμέ; Ἴσως ἀντίπη τις ὅτι ἐκεῖνος εὐρέθη ἠναγκασμένος ἐκ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Τουρπίνου, καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἀπέριπτε τοὺς μύθους ἐκείνους, ἂν ἐξηρῆτο ἀπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἕκαστος, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἀνέγνω, δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη ψυχὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Τουρπίνου πᾶν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ νὰ διηγήται μύθους, καὶ ὅτι ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος Ἀριόστος ἀπέδιδεν αὐτῷ τὴν ἡμέραν ὅσα ὠνευρέυετο τὴν νύκτα. Καὶ ἀληθῶς, ἂν μὴ εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα, διατί ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης, ὁ καρδινάλιος Ἰππόλυτος τῆς Ἔστης, ἀφοῦ ἀνέγνω τὸ θεῖον ποίημα, εἶπεν αὐτῷ :

— Κύρ Λουδοβίκε, πόθεν ἠρύσθητε αὐταὶ ταῖς παλαύραις ;

Ἐρώτησις, ἣτις ἀπεκάλυψεν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμή ὅλην τὴν εὐφύϊαν τοῦ καρδινάλιου, καὶ ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἀμοιβή, ἣν ὁ κύρ Λουδοβίκος ἔλαβε παρὰ τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου καὶ μεγαλοδωροτάτου ὄγκου τῆς Ἔστης.

Ἄλλ' ἂν καὶ οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἴσχυον πρὸς δικαιολογίαν μου, ἄς μὴ νομίη τις ὅτι δὲν ἔχω προχείρους καὶ πολλοὺς ἄλλους ἔτι, πάντας δὲ σπουδαιότατους.

Ἐδυνάμην ν' ἀναφέρω πρῶτον ἐκεῖνον, ὅστις φαίνεται ὁ ἰσχυρότατος πάντων : — τὴν εὐχαρίστησίν μου : — δεῦτερον ὅτι ἡ παροῦσα γενεὰ ἀρέσκεται μεγάλως εἰς τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἅτινα τιτλοφοροῦνται *Βιογραφίαι καὶ Ἱστορίαι*. Δὲν εἶπον δ' ἀμέσως *Ἱστορίαι*, διότι σήμερον τὸ βιβλίον δὲν ἀποτελεῖ τὸν τίτλον, ἀλλ' ὁ τίτλος τὸ βιβλίον. . . καὶ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν πλέον τί εἶναι ἱστορία, χάρις εἰς τὰς πολυτίμους ἐκείνας συλλογὰς τῶν γεγονότων, τῶν φύρδην μίγδην συλλεγομένων ἀπὸ τῶν ἐκεῖθεν τῶν Ἀλπεων καὶ ἐκεῖθεν τῶν θαλασσῶν δημοσιευομένων συγγραμμάτων, κακῶς συναρμολογουμένων, κακῶς τοποθετομένων καὶ χεῖρον ἔτι ἱστορουμένων· συλλογὰς, αἵτινες καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀμαθίαν φθείρουσι, καθιστῶσαι αὐτὴν ἀνίκανον πρὸς κατάλληλον μόρφωσιν, καὶ ἀλαζόνα διὰ τὰς ἀποκτωμένας συναρτήτους γνώσεις. Εὐλογημένη ἔστω ἐς αἰεὶ ἡ γυμνότης τοῦ νοός, ἡ ἐρευνῶσα καὶ δυναμένη πάντοτε νὰ διδάσκεται καταλλήλως, κατηραμένη δὲ ἡ ἀλαζὼν ἀμαθία καὶ οἱ υποθάλλοντες αὐτήν!

Ἐπὶ Ἐλισάβετ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, αἱ δέσποιναὶ συνείθιζον νὰ περιφέρωνται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, φέρουσαι ἐκ μεταξῆς ἐσθῆτας μετὰ καταπληκτικῆς οὐράς. Νῦν αἱ ψυχαὶ σύρουσι καταπληκτικώτερον ἔτι οὐρὰν ἀμαθίας. Ἐκᾶστη ἐποχὴ ἔχει τὸν συρμόν της.

Ἡ Ἐλισάβετ διὰ νόμου περιώρισε τὰς

οὐράς τῶν γυναικείων ἐσθῆτων εἰς δύο μόνους πήχεις.

Ἄλλ' ἡ ἀμαθία χλευάζει καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς νομοθέτας, πηδᾷ ὅσον θέλει καὶ ὀρύεται κατὰ βούλησιν, διότι οὔτε εἰρκτὴ ὑπάρχει δυναμένη νὰ τὴν περιορίσῃ, οὔτε ἀστυνομία νὰ τὴν δεσμεύσῃ.

Ἄλλ' ἄς παρηγορώμεθα, ἐλπίζοντες ὅτι αὕτη εἶναι ἡ μόνη πληγὴ, ἣν ὁ Θεὸς ἠύδοκῃσε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἄς παρηγορώμεθα, λέγω, ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐρυθρά τις θάλασσα περιμένει τὸ σμῆνος τῶν φιλολογικῶν ἀκρίδων¹, αἵτινες προσβάλλουσι τὰς ἀγαθὰς σπορὰς καὶ καταστρέφουσι τοὺς εὐτυχεῖς ἡμῶν ἀγρούς.

Ἄς παρηγορώμεθα ὅτι ὁ ἀήρ τοῦ εὐτυχοῦς τούτου οὐρανοῦ, τοῦ τόσον εὐνοοῦτος τὰς εὐγενεῖς ἐπιχειρήσεις, θὰ καταστρέψῃ τὰ ἀπειλοῦντα ἡμᾶς παράσιτα φυτὰ.

Τοὺς γέροντας, οἵτινες, — ἐπειδὴ εἶναι ὑποστάθμη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, πορεύονται ἐν βδελυγμίᾳ, κύπτοντες ὑπὸ τὰς μωρίας τοῦ παρόντος, τὴν ἀμαθίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς πτωχαλαζονίας ἀμφοτέρων τῶν αἰῶνων, — τοὺς γέροντας, λέγω, ἀπειλεῖ ἡ ἀσθένεια ἢ εὐεργετικώτερος ἔτι ὁ θάνατος.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι πάντες οἱ γέροντες τοιοῦτοι, — καὶ ἐκ τῶν νέων οὐδεὶς σχεδόν. Ἀγνότατοι τὴν ψυχὴν, ἔχοντες τὸ αἰσθημα, ὅπερ ἀνυψοῦται ἐνώπιον τῶν παραστάσεων τοῦ ὠραίου, ἀμιλλῶνται προθύμως ἀμιλλαν μεγαλείου καὶ δόξης, ἀσχολοῦνται περὶ ἔργα ἐπαινετὰ καὶ διατηροῦσιν ἀθικτον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς γνώσεως, ἣν οἱ μεγάλοι ἡμῶν προπάτορες ἐκκληροδότησαν ἡμῖν.

Τιμὴ! τιμὴ εἰς τοὺς μεγαθύμους, οἵτινες ζῶσιν ἐν ταῖς ὄνειροπολίαις τῆς ἀθανασίας. Τὸ πῦρ τῆς ἐπιστήμης εἶναι ὡς τὸ τῆς Ἔσθιας μικρόν, ἀλλ' αἰώνιον, διατηρούμενον ὑπὸ ἀγνῶν χειρῶν.

« — Διατάσσομεν ὅπως ὁ Κορράδος, ἐκλεκτὸς βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, κληρονόμος τοῦ βασιλείου τῆς Ἱερουσαλήμ, παμφίλτατος δ' ἡμέτερος υἱός, διαδεχθῆ ἡμᾶς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ καὶ ἐν πάσῃ ἐτέρᾳ ἐξουσίᾳ, καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποκτηθείσῃ, ἰδίως ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Σικελίας. Τοῦτον, ἂν ἀποθάνῃ ἀτεκνος, θέλομεν νὰ διαδεχθῆ ὁ υἱὸς ἡμῶν Ἐρρίκος, καὶ τοῦτον — ἂν ἀποθάνῃ ἐπίσης ἀτεκνος — ὁ υἱὸς ἡμῶν Μαμφρέδης.

• Τοῦ ρηθέντος Κορράδου, διαμένουτος ἐν Γερμανίᾳ, ἣ ὅπου δῆποτε ἐκτός τοῦ βασιλείου, ἔστω τοποτηρητὴς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἰδίως ἐν Σικελίᾳ, ὁ Μαμφρέδης, εἰς ὃν παρέχομεν πᾶσαν ἐξουσίαν νὰ πράττῃ πανθ' ὅσα καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, ἦτοι : νὰ παραχωρῆ γαίας, φρούρια, φέουδα καὶ ἀξιώματα, νὰ συνδέῃ συγγενείας κτλ. κτλ. πλὴν τῶν ἀρχαίων κτημάτων τοῦ στέμματος, — ὁ δὲ Κορράδος, ὁ Ἐρρίκος καὶ οἱ κληρονόμοι

1. Καὶ μετέβαλε Κύριος ἀνεμον ἀπὸ θαλάσσης σφοδροῦ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀκρίδα καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. (Ἐξόδος 1,19).

των, καὶ θεωρῶσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ γενομένα ὡς καλῶς ἔχοντα καὶ νὰ ἐπικυρῶσιν αὐτά.

• Πρὸς δέ, παραχωροῦμεν ὀριστικῶς εἰς τὸν ρηθέντα Μαμφρέδην τὸ πριγκηπάτον τοῦ Τάραντος, τοῦ Πόρτο-Ροσίτου ἄχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ Βρανδάνου, ἐπίσης καὶ τὰς κομητείας τοῦ Μοντεσκαλιόζου, τοῦ Τρικαρίκου καὶ τῆς Γραβίνας, τὰς ἐκτεινομένας ἀπὸ τοῦ Βάρι ἄχρι τοῦ Παλινοῦρου, καὶ ἀπὸ τοῦ Παλινοῦρου ἄχρι τοῦ Πόρτο-Ροσίτου.

• Παραχωροῦμεν αὐτῷ προσέτι τὴν κομητείαν τοῦ Μόντε-Σάντ-Ἀγγιολο μεθ' ὄλων τῶν τίτλων αὐτῆς, τιμῶν, δικαιωμάτων, κωμῶν, γαιῶν, φρουριῶν, ἐπαύλεων καὶ ἐξαρτημάτων. Ἐπικυροῦμεν δ' ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πᾶσαν ἄλλην κτῆσιν, ἣν ἡ Ἡμετέρα Μεγαλειότης παρεχώρησεν αὐτῷ ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ, ὑπὸ τὸν ὄρον ν' ἀναγνωρίζῃ τὸν Κορράδον ὑπέρτατον αὐτοῦ κύριον κτλ'.

Αὕτη ἦτο ἡ θέλησις τοῦ αὐτοκράτορος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ἣν ἐπιμελεῖς τινὲς ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν· ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἡ τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου.

Εἶδομεν ὅτι ἅπανα ἡ τῶν προκατόχων τούτου πολιτικὴ συνίστατο εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατοριῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἐξουσίας, καὶ ὅτι ἡ ρωμαϊκὴ αὐλὴ, μὴ δυνηθεῖσα νὰ παρακωλύσῃ τὸν οἶκον τῆς Σουηβίας ἀπὸ τῆς, διὰ τοῦ γάμου τῆς Κωνσταντίας μετὰ τοῦ Ἑρρίκου, ἀποκτήσεως τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, πᾶσαν κατέβαλλε προσπάθειαν ὅπως ματαιώσῃ τὴν ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ ἐδραϊώσιν τοῦ αὐτοκράτορος, παρακωλύουσα τὴν ἐν χερσὶ τούτου συγκέντρωσιν τῶν δύο ἐξουσιῶν. Αὕτη δ' ἦτο ἡ ὁδός, ἣν ἐβάδισε καὶ ὁ Ἰννοκέντιος.

Φίλος ἰσχυρός, γείτων καὶ δυνάμενος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ σὲ καταστρέψῃ, εἶναι πολλῶν κινδυνώδεστος ἐχθροῦ μακρυσμένου, καθ' οὗ δύνασαι νὰ ἀντεπεξέλθῃς μετὰ τινος ἐλπίδος ἐπιτυχίας.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἀνὴρ συνετὸς καὶ μεγίστην ἔχων τῶν τοῦ κόσμου πείραν, ὑπεδαύλισε τὴν ἀπληστίαν τῶν Νεαπολιτανῶν βαρόνων. Ἐκαστος τοῦτων, ἐλπίζων νὰ καταστήσῃ ἀπόλυτος δεσπότης, ἐξήγειρε τοὺς λαοὺς κολακεύων αὐτοὺς, κατὰ τὴν παλαιὰν μέθοδον, διὰ τοῦ θελητικῆς ἐλευθερίας ὀνόματος, καὶ λέγων ὅτι ἔδει νὰ φονεῖσθῃ ὁ τύραννος καὶ νὰ καθαρῶσθῃ τὸ βασίλειον ἀπὸ τῶν βαρβάρων, — ἐνῶ ὁ Μαμφρέδης παρῶτρυνεν αὐτοὺς νὰ μείνωσι πιστοί, ἐξαίρων τὰς ἐπολαύσεις τῆς πίστεως καὶ ἀποκαλῶν παναστάτας τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐν ταῖς ξεγέρσεσι, τὰ ὀνόματα τοῦ ἐπαναστάτου καὶ τοῦ τυράννου οὐδεμίαν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἔχουσι σημασίαν καὶ οὐδὲν ἠθικὸν ἐντιπροσωπεύουσιν ἐν τῷ πνεύματι τῶν καιρῶν, περιμένουσι δὲ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῶν μαχῶν. Τότε οἱ ἄνθρωποι βλέποντες τὰς καθεύξεις, τὰς ἐξορίας, τὰς κεκομμένας καὶ ἐπὶ τῶν τασσάτων ἐμπεπηγμένας κεφαλὰς, ἔνεκα

τῆς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῶν ὑπαρχούσης ἔκπαλαι μετὰ πονηρῆς καὶ ἐγκλήματος ἀδελφότητος, χωρὶς νὰ ἐρευνησῶσι περαιτέρω, ἀποδίδουσι τὸ ἄδικον εἰς τοὺς ἠτηθέντας.

Ἡ ἀποδοκιμασία παρακολουθεῖ τὸν ἀποχωρήσαντα, ἐνῶ ἡ ἀτιμία τοῦ ἄλλου ἐξαγνίζεται ἐν τῇ νίκῃ.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ προσέχεις:

Γ Α Μ Ο Ι Χ Ρ Υ Σ Ο Ι

Ἀθηναϊκὰ ἀπόρρητα.

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

(Τέλος)

ΙΣ'

• Κάννες, (*Alpes maritimes*).

• 3 Ἰανουαρίου 1881.

• Ἀγαπητὴ Ἐξάδελφε!

• Κληνῆρης χαράσω μετὰ κόπου τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς· μόνον δι' ἐν πρᾶγμα δύναμαι νὰ σὲ καθησυχάσω: τὸ προσκλητήριόν σου ἦτο ἀντάξιον ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐνεπιστεύθην· μὴ με ἐρωτᾷς ὅμως ποῖα εἶνε ὄρκος φοβερός με ἐμποδίζει νὰ ὀμιλήσω, καὶ ἔπειτα, ὅταν τις εἶνε τόσῳ σοβαρῶς ἀσθενής, ὡς ἐγώ, πρέπει νὰ φυλάττῃ τοὺς ὄρκους τοῦ σοὶ γράφω μόνον ὅτι, ἂν τὴν ἐγνώριζες, θὰ τὴν μετεχειρίζεσο μετ' ἰσῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης καὶ φιλίας. Παύω, διότι καὶ νὰ γράφω ἀκόμη τὸ κάμνω παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ.

• Χαῖρε.

Ἡ ἀγαπῶσα σε καὶ δεινῶς πάσχουσα ἐξαδέλφη

• Ἀγγελικὴ Πρετίκα.

• Πρὸς τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα τὸν πριγκηπα

• Ριχάρδον τῆς Λοεμβούργης.

• Εἰς Λοεμβούργην.

ΙΖ'

• Βερολίνον τῇ 23 Φεβρουαρίου 1881.

• Ἀγαπητῇ μοι Ἀγγελικῇ.

• Διατί δὲν μοι ἀπήντησες εἰς τὴν ἐπιστολήν μου τῆς 25 Δεκεμβρίου; καὶ ἀφοῦ μοι ἔστειλες τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν σοὺ ἔγραψεν ὁ Ριχάρδος, διατί δὲν ἔγραψες καὶ σὺ μίαν λέξιν ἐν ὑστερογράφῳ; μήπως εἶσαι ἀσχημα. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, γράψε μου τάχιστα περὶ τῆς υγείας σου! γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐπομένως πόσον ἀνησυχῶ. Ἄχ! ἂν ἠδυνάμην νὰ σὲ βοηθῶ, νὰ σοῦ δώσω τὴν ζωὴν μου, ἢ

ὁποία μοῦ εἶνε βάρος πλέον, θὰ ἦσο εὐτυχὴς διὰ τοῦτο.

• Γράψε μου γρήγορα εἰς Μόναχον Poste-Restante.

• Τὴν ἀπόφασιν, περὶ ἧς σοὶ ἔγραψον ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐπιστολῇ μου, τὴν ἔλαβον ὀριστικῶς πλέον· τὴν 26 ἀναχωρῶ.

• Μετὰ τὴν πολυθρύλλητον ἐκείνην ἐσπέραν, ἦλθον εἰς Βερολίνον καὶ διήλθον τὰς ἑορτάς. Ἀφοῦ δὲ ἀπέλυσα τὴν θαλαμηπόλον μου καὶ μετὰ λύπης ἀπεχαιρέτισα τὴν κυρίαν Ταγματάρχου, ἀπῆλθον λέγουσα ὅτι ἀναχωρῶ δι' Ἀμερικὴν· ὅλοι τὸ ἐπίστευσαν, πράγματι ὅμως ἔφθασα μόνον μέχρι Λονδίνου, ἐκεῖθεν ἀπέσυρον ἐκ τῆς τραπέζης τὰ χρήματά μου καὶ ἐπανῆλθον ἐδῶ, ἀγνωστος, κατοικῶ δὲ εἰς τὸ Μεγάλον Ξενοδοχεῖον. Μετὰ κόπου πολλοῦ ὅμως κατάρθωσα νὰ διορθώσω τὰς ὑποθέσεις μου.

• Τὴν περιουσίαν μου διήρσα εἰς τρία ἴσα μέρη, τὰ δύο τὰ ἐδώρησα εἰς εὐεργετικὰ Καταστήματα τῆς πατρίδος μου Πολωνίας καὶ εἰς τὴν δευτέραν μου πατρίδα τὴν Γερμανίαν, τὸ δὲ ἕτερον τρίτον τὸ ἀφιέρωσα εἰς τὴν μονήν, ἣτις μέλει νὰ μὲ περικλείσῃ. Τὰ δὲ κοσμήματά μου διὰ συμβολαίου τὰ ἄφησα εἰς σέ, ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους σου· μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ γνωστοποιήσουν νὰ παραλάβῃς ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τὰ τρία κιβώτια, τὰ περιέχοντα τὰ οικογενειακά μου κοσμήματα.

• Μόνον ὁ ἐβέννιος ἐκεῖνος σταυρὸς λείπει αὐτὸν τὸν ἐκράτησα καὶ θὰ τὸν φέρω μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου· εἶνε ἐνθύμιον τῆς μητρός μου. Ἐπίσης λείπει καὶ τὸ προσευχητᾶριόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἐδώρησα.

• Τίποτε δὲν μοι ἔμεινεν, ἀλλ' οὔτε ἔχω καὶ ἀνάγκην τινός· ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους ἐσκέφθην τί πράττω, Ἀγγελικῇ, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸν τὸν ἄχαρι, τοῦλάχιστον δι' ἐμέ, κόσμον· μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς μόνης εὐτυχίας, ἣτις δι' ἐμὲ ἀνέτειλε, παρενέβη πρόσκομμα: ἡ φοβερὰ ἁμαρτία ἄλλου, καὶ παντοῦ τὴν συναντῶ φοβεράν. Τί πταίω; Εἶμαι θύμα...

• Καὶ τί μὲ ὠφέλησεν ἐάν, χάρις εἰς τὸν αὐτοκράτορα, μοὶ ἐπετρέπη νὰ φέρω τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς Ἐλένης Γιούγκ; Ἡ ζωὴ μου ἦτο μυστήριον καὶ προεκαλεῖ τὴν κοινὴν περιεργίαν. Πάντοτε δὲ ἔτρεμα μήπως ἀκουσίως μου γεννηθῇ αἰτία νὰ γνωσθῇ ἡ καταγωγὴ μου καὶ ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικόν μου. Οὕτω ἠδρόκησεν ὁ Θεός, ἡ ἁμαρτία τοῦ πατρός μου νὰ κρέμαται αἰωνίως ὡς δαμόκλειον ξίφος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ὑποκύπτω λοιπὸν καὶ ὑποφέρω.

• Ὑπομένω χωρὶς λύπην τὸ πεπωμένον, ἄλλως τε δὲν εἶμαι καὶ ἀχάριστος. Ὑπῆρξαν καὶ δι' ἐμὲ ὀλίγα ἡμέραι εὐτυχίας. Σήμερον τὸ πρῶν, ἐπειδὴ πλησιάζει ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν μονήν, ἐξωμολογήθην· τίποτε δὲν ἀπέκρυφα εἰς τὸν μελιχίον πνευματικόν μου. Ἄχ, τότε μόνον ἐνθυμήθην τὴν ἀγνὴν νεότητά μου, τὴν μητέρα μου, τὴν δυστυχῆ, καὶ ἔκλαυσα... ἐνθυμήθην καὶ... ἀλλὰ

δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω, πνίγομαι ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

• Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου, κατὰ πρῶτον σὲ εὐχαριστῶ ἐγκαρδῶς διὰ τὴν ἀδελφικὴν φιλίαν, τὴν ὁποῖαν πάντοτε μοὶ ἀπέδειξες καὶ ἔπειτα σοὶ ἀποτεῖνω τὸ τελευταῖόν μου χαῖρε. Ἐὰν μοὶ γράψης, πρόσεξον νὰ γράφης πράγματα, τὰ ὁποῖα νὰ δύνανται νὰ τ' ἀναγινώσκῃ ὁ καθείς.

• Σὲ φιλῶ, χιλιάκις, ἐγὼ, ἥτις ὑπῆρξα ἢ καλλιτέρα σου φίλη ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ἢ ἄλλοτε Ἑλένη Μλοντσίσκη, ἢ ἐξαδέλφη σου, τώρα δὲ διὰ παντός πλέον

• **Ἀδελφὴ Ραϊνόλδη.**

• Τῇ αὐτῆς ὑψηλότητι τῇ πριγκηπίσῃ

• **Ἀγγελικῇ Πρετέκα.**

• **Κάννες (Alpes Maritimes).**

• **Ἰδιωτικῇ.**

• •

• Βερολίνον, 23 Φεβρουαρίου 1881.

• Σήμερον ἀκριβῶς, πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἐγνωρίσθημεν, καὶ σήμερον διὰ τελευταίαν φορὰν σοὶ ἀποτεῖνω τὸν λόγον. Σὰς παρακαλῶ, δέχθητε τὸ συνημμένον προσευχητῆριον τῆς μητρὸς μου, ἵνα ἐνθυμεῖσθε ἐνίοτε τὴν ποτὲ φίλην σας.

• **Ἑλένην Γιούγκ.**

• Πρὸς τὸν ἐξοχότατον πριγκηπα

• **Ριχάρδου τῆς Δοεμβούργης**

• **Εἰς Δοεμβούργην.**

Μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ Ριχάρδος ἔλαβε καὶ δέμα, ἐν ᾧ τὸ πολυτελὲς ἐκεῖνο προσευχητῆριον, ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς οἰκογενείας Μλοντσίσκη, τὸ ὁποῖον διήγειρεν ἄλλοτε τόσῳ τὴν περιέργειάν του.

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα εὖρε γεγραμμένα διὰ μολυβδίδος τὰ ἑξῆς :

« **Ματθαῖος, 15, 4.** — Ὁ γὰρ Θεὸς ἐνετείλατο, λέγων : *Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου* καὶ : *Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα θανάτῳ τελευτάτω.* 1875 ».

Ὁ Ριχάρδος, λίαν συνεκινήθη μόλις ἤνοιξε τὸ πολυτίμον ἐκεῖνο βιβλίον. Ἀνεγνώσεν ἤδη δις μετὰ προσοχῆς τὰς θείας ρῆσεις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐσκέπτετο διατὶ ἡ Ἑλένη νὰ χαράξῃ μετὰ τῶν ἀκριβείας τὰς θείας ἐκείνας λέξεις ; Δι' αὐτὸν καὶ τοῦτο ἦτο μυστήριον, ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ, τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἑλένην. Ἡ τελευταία του ἐπιστολὴ τῷ ἐπιστράφῃ ἀσφραγιστος, ἢ δὲ κυρία ταγματάρχου ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ φακέλλου :

« Ἡ δεσποινὶς Ε. Γ. ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν, ἢ δὲ αὐτόθι διαμονὴ τῆς εἶνε ἀγνωστος ».

Πᾶσαι αἱ ἀπόπειραι, αἱ ἐπεχείρησεν ὁ Ριχάρδος, ἵνα μάθῃ τὴν διαμονὴν τῆς Ἑλένης, ἀπέβησαν ἐπίσης μάταιαι· οἱ κατάλογοι τῶν ἐπιβατῶν τῶν πλοίων τῶν ἀναχωρούντων ἐκ τῶν γερμανικῶν λιμένων εἰς Ἀμερικὴν, οὐδαμῶς περιεῖχον τὸ

ὄνομα τῆς Ἑλένης, καὶ οὕτω ἔζηφάνισθη πᾶσα πλέον ἐλπίς δι' αὐτὸν. Κατὰ ἐν τούτοις, δὲν ἀπεθαρρύνθη. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας συνέπιπεν ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἡναγκασμένος δὲ ὦν νὰ μεταβῇ καὶ πάλιν εἰς Βερολίνον, ἤλπιζεν, ἐπιτοπίως ὁ ἴδιος ἐρευνῶν, νὰ μῆθῃ σχετικόν τι περὶ τῆς Ἑλένης. Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξώς του — ἦτο ὡς καὶ πρὸ ἐνὸς ἔτους λαμπρὰ ἑαρινὴ ἡμέρα — διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἄχορν, ἐν ἣ πρὸ ἐνὸς ἔτους συχνότατα μετέβαιεν. Ἡ κυρία Τσέτβιτς τὴν ὑπεδέχθη, ὅπως πάντοτε, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ εὐγενείας, μετὰ δὲ τὰς τυπικὰς φιλοφρονήσεις, ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ τοῦ Ριχάρδου, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι :

« Ἡ Ἑλένη Γιούγκ, ἡ ὁποία εἶχε κατακτῆσαι ὄλων τὰς συμπαθείας ἀνεχώρησε μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἀφοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἐφιλοδώρησεν ἡγεμονικώτατα τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἔδωκε δὲ εἰς τὴν κυρίαν Τσέτβιτς πολυτιμώτατον ἐνθύμιον, δηλώσασα ὅτι ἀναχωρεῖ εἰς Λονδίνον, ὅθεν, διὰ μέσου Λιβερπούλνις, ἢ Σουτχάμπτον, ἐσκόπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικὴν.

« Ἀναχωροῦσα εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν ταγματάρχου, ὅτι δὲν ὄρειλε ποσῶς νὰ δυσχερευθῆ, ἐὰν ἐπὶ μακρὸν δὲν ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν τῆς, νὰ μὴ τὴν παρεξηγήσῃ δὲ ἐὰν ποσῶς δὲν τῇ ἔγραψεν, ἀλλὰ νὰ ἦνε βεβαία, ὅτι πάντοτε θὰ τὴν ἐνθυμεῖτο μετ' εὐγνωμοσύνης· πράγματι δὲ, ἀναχωροῦσα, ἐφαίνετο συγκεκινημένη, καὶ ἔκτοτε, συμφώνως μὲ τὴν ὑπόσχασίν τῆς, δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς ».

Καὶ οὕτω ὁ Ριχάρδος ἠναγκάσθη καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀπέλθῃ ἀπρακτος, ἀλλ' αἱ προσπαθείαι του καὶ τὸ θάρρος του δὲν ἐξητλήθησαν.

Μετὰ τὸ μέσον τοῦτο κατέφυγεν εἰς ἕτερον. Ἀνεκοίνωσε τὸ ἐνδιαφέρον του εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Βερολίνου, ὅστις ἐτύγχανεν ἀτομικὸς του φίλος.

Καὶ πράγματι, οὗτος τῷ ὑπεσχέθη νὰ κινήσῃ πάντα λίθον καὶ ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἐβεβαίον περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ μολοντοῦτο καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ πυρετώδεις ἐνέργειαι τῆς πανισχύρου ταύτης ἀστυνομίας, εἰς οὐδὲν σπουδαῖον ἀποτέλεσμα κατέληξαν.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ Διευθυντὴς ἠδυνήθη νὰ πληροφωρῆσῃ τὸν Ριχάρδον, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Ἑλένη Γιούγκ κατέκησε παρὰ τῇ κυρίᾳ Τσέτβιτς ταγματάρχου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἄχορν, ὅτι ἐγκατέλειπε τὸ Βερολίνον κατὰ τὸν Δεκέμβριον καὶ ὅτι πάλιν ἐπανῆλθε κατὰ τὸν Ἰανουάριον, ὅτε, ἐπ' ὀλίγον διαμείνασα εἰς τὸ Μέγα Ἐνοδοχεῖον, ἀπῆλθεν εἰς Λονδίνον, ἀλλὰ τοῦτο προφανῶς κατ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ικανοποιήσῃ τὰς προσπαθείας τοῦ Ριχάρδου.

Κατὰ τὸ θέρος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας ἢ ἐξῆς γνωστοποιήσεις ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας :

« Μεγάλην ὑπηρεσίαν ἤθελε προσενέγκει εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Βερολίνου,

ὅστις, ὅπως δὴ ποτε, ἤθελε πληροφωρῆσαι αὐτὴν περὶ κυρίας τινός. ἥτις, κατὰ τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1880, ἔφθασεν ἐξ Ἀμερικῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλένη Γιούγκ, παρακαλεῖται δὲ νὰ διευθύνῃ οἰκονομικὴν πληροφορίαν πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς « Ἐθνικῆς Ἐφημερίδος » ὑπὸ τ' ἄρχικὰ στοιχεῖα Ε. Γ. »

Πλὴν εἰς μάτην. Ναὶ μὲν ἐστάλησαν πολλαὶ πληροφορίαι, ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀξία προσοχῆς.

ΙΗ'

Σύννοος ἐν τῷ γραφεῖν τοῦ ὁ Διευθυντῆς τοῦ τμήματος τῶν ἐπιστολῶν, ἀγνώστῳ ἀποστολέῳ, ἐκράτει καὶ παρετήρησε σημειώσιν τινὰ, ἥτις μόλις πρὸ ὀλίγου τῷ ἐπεδόθη. Ἀφῆνης ἐγείρεται καὶ λαμβάνει τὰς ἐν τινὶ φακέλλῳ ὑπὸ τὸ ψευδὸν Π περιεχομένας ἐπιστολάς. Ἐκ τῶν τῶν ἔλαβε μίαν, τῆς ὁποίας ἡ ταχυδρομικὴ σφραγὶς ἔφεσε τὴν ἐξῆς χρονολογίαν « Βερολίνον, τῆ 23 Φεβρουαρίου 1881 » καὶ διηυθύνετο προσωπικῶς « πρὸς τὴν ἡγεμονίδα Ἀγγελικὴν Πρετέκα, εἰς Κάννες ».

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχεν ἐπιστραφῆ ἐκεῖθεν μετὰ τὴν ἐξῆς ὑποσημειώσιν :

« Ἡ Ἀγγελικὴ Πρετέκα ἀπεβίωσε τῆ 23 Φεβρουαρίου ».

Ὁ Διευθυντὴς, ἐν τῷ δικαίωματι τοῦ καὶ ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸν ἀποστολέα, ἀπέσφραγισε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καὶ προσεπάθει ν' ἀναγνώσῃ τ' ὄνομά του.

Τὸ ὄνομα Μλοντσίσκη δὲν ἦτο ἀγνωστὸν αὐτῷ, τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς διήγειρε τὴν περιέργειάν του. Πᾶρα τα εἰληγεγράφησεν ὑπερησιακῶς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ταχυδρομείου τὸ Πόζεν, ἐρωτῶν περὶ τῆς διαμονῆς τῆς οἰκογενείας Μλοντσίσκη, ἐκεῖθεν δὲ, μετὰ τινὰ χρόνον, τῷ ἀπήντησαν τὰ ἑξῆς :

« Ἡ κόμισσα Μλοντσίσκη ἀπέβηκε δολοφονηθεῖσα κατὰ τὸ 1875, ὁ κόμης δὲ αυτοκτόνησεν ἰν' ἀποφύγη τὴν ἐπιβληθεῖσα αὐτῷ θανατικὴν ποινὴν. Ἡ οἰκογένειά ἐξηφανίσθη, ἢ δὲ διαμονὴ τῆς ὑποληθῆσθαι θυγατρὸς ἀγνωστος ».

Τὴν πρώτην εἶχε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναγνώσει τὴν γνωστοποίησιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας· ἀνεγνώσας καὶ πάλιν μετὰ συγκινήσεως τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἑλένης, ἐνῶ συγχρόνως κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐψιθύρισεν :

— Ἄχ! ἂν ἤθελε κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς φλυαρήσῃ τί πράγματα θὰ ἐβγαίναν ἐξ ὧν

Καὶ παρέδωκε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ πολλῶν ἄλλων, ἵνα καῶσιν.

ΙΘ'

Καθ' ἐκάστην πρώτην, εἴτε βροχὴ πει εἴτε χιὼν, ἢ ἀδελφὴ Ραϊνόλδη, περιβεβλημένη τὸ χονδροειδὲς τῆς μοναχίσσας, κατέρχεται ἀπὸ τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Μαρίας εἰς τὸ φρούριον Φριστενβουργ, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς Φρενοκ

ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

— Ποία εἶνε ἡ κυρία αὐτή; ἠρώτησε κύριός τις καθήμενος πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ πλατείᾳ.

— Ἡ κυρία Δεραμπέρ, ἀπάντησέ τις τῶν πλησίον καθημένων θεατῶν. Εἶνε χήρα, πλουσιωτάτη καὶ ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τοῦ ταλάντου τοῦ κυρίου Μονθάλ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ ἐρωτήσας.

— Φίλτατέ μοι, δὲν γνωρίζεις τὴν κυρίαν Δεραμπέρ, ἐπανελάθει ὁ πλησίον του καθήμενος, ἡ συκοφαντία δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ τὴν προσβάλῃ, ἡ ἀρετὴ της ἀμιλλᾶται μὲ τὴν καλλονὴν της!

— Ἡ γυνὴ αὕτη σὰς ἀπατᾷ ὅλους. Εἶνε μία ἀθλία, εἶνε ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ! μετὰ κακεντρεχείας ἀνέκραξεν ἡ Ζήλια.

Οἱ τε θεαταὶ καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἐξηφανίσθησαν τῶν ὀφθαλμῶν της πρὸ τῆς θέας τῆς κυρίας Δεραμπέρ. Νὰ βλέπῃ ἐκείνην λαμπρῶς ἀκτινοβολοῦσαν, περιχαρῆ, ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ φθόνου, ἐνδοξον καὶ εὐτυχῆ διὰ τοῦ Λουδοβίκου, ἐαυτὴν δὲ ἐπεσκιασμένην, μέσφ ἀδιαφοροῦντος πλήθους, καὶ πλησίον συζύγου, ὃν οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει καὶ νῦν ἀπεστρέφετο, τοῦτο φοβερὰ τὴν ἐβασάνιζεν.

— Ἐκεῖ ἡ ζωὴ, ἐδῶ ὁ θάνατος! ἐσκέπτετο ἀπελπίς.

Τὸ ἔργον ἐπέτυχε πολὺ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὕτη, ἀνευφημήθη ἐνθουσιωδῶς.

Ἡ Ζήλια, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔπεσεν ἐπὶ κλιντῆρος βαρυσάλγης καὶ ναυχελῶς περιβλέπουσα τὴν πολυτέλειαν τοῦ δωματίου της.

— Ἐκεῖνοι μαζὺ καὶ ἐγὼ μόνη, πάντοτε μόνη... ἐδῶ! ἐψιθύρισην.

Μετὰ στιγμᾶς βαθείας θλίψεως ἠγέρθη αἰφνιδίως, πυρέσσουσα, κλονιζομένη, συνοφρυωμένης ἔχουσα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς παρεῖδας καταπορφύρους.

— Ἀπόλεσα μὲν διὰ παντὸς τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνακτῆσω τὴν ὑπόληψίν του, ἐψιθύρισε.

Καὶ καθίσασα πρὸ γραφείου ἔγραψεν:

« Διέπραξα ἔγκλημα καθ' ὑμῶν, ἐγκλημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀτιμώρητον. Ἄν καὶ σεβομένη ὑφ' ὄλων, περιφρονῶ ἐμαυτὴν καὶ θὰ σύρωμαι κεκυρτωμένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς αἰσχύνης μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ τύχω παρ' ὑμῶν ἠθικῆς ἀνυψώσεως καὶ συγχωρήσεως. Οὐδέποτε θὰ γνωρίσετε πόσῃν δυνάμειν ἐδέησε νὰ καταβάλω ταύτην τὴν πρωτὰν ὅπως μὴ πέσω πρὸ τῶν ποδῶν σας κρᾶζουσα: «Χάρις!» Ἄξια οἰκτου τὰ θύματα. Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ὑποφέρουσιν οἱ ἔνοχοι! Ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἀπὸ τετραετίας ζωὴν μου! Οὔτε ὄρα, οὔτε δευτερόλεπτον πα-

ρήρητο χωρὶς νὰ παραχθῶ ὑπὸ τῆς ἐξῆς σκέψεως: «Ἡδύνασο νὰ ἦσαι ἡ ἐντιμότερα, ἡ εὐτυχέστερα τῶν γυναικῶν, σήμερον δὲν εἶσαι ἡ πλάσμα ἐκπτωτον καὶ ἀθλιον, τοῦτο δὲ σὺ τὸ ἠθέλησας!»

Ἐλησμονήσατε ἀναμφιβόλως τὰς ταχείας, ἀλλ' ὠραίας στιγμᾶς, ἃς διήλθομεν ὁμοῦ. Ἄλλ' εἰς ἐμὲ ὑπελείφθησαν μόνον αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ παρακολουθοῦσαι ταύτας ὀδύνας. Ἡθέλησα νὰ διαρρηξῶ τὴν καρδίαν μου, προσεπάθησα νὰ σὰς λησμονήσω, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λαμπροτέρας ἐορτάς, τὸ βλέμμα σας, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας μὲ κατεδίωκον· ἡ μουσικὴ ἀντήχει εἰς τὰ ὠτά μου ὡσεὶ μονότονος θόρυβος, τὰ φῶτα ἔρριπτον περὶ ἐμὲ πένθιμον λάμψιν, καὶ ἐπλανώμην βαρύθυμος μέσφ μωροῦ ὄχλου, φθονοῦντός με, διότι μ' ἐνόμιζεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, ὡς ἐὰν αἱ λάμψεις τῶν ἀδαμάντων μας ἠδύναντο ν' ἀναθερμάνωσι τὰς καρδίας μας.

Ναί, ὑπέστην ἀνεκφράστους βασάνους, ἀλλὰ τὴν φρικωδέστεραν ὄλων ἐδοκίμασα, ὅμα ἀνέγνωσα ἐν τῷ βλέμματί σας τὴν περιφρόνησιν. Μὲ περιφρονεῖτε, καὶ ἐν τούτοις ἄν, ὡς αἰσθάνομαι, τὸ ἄλγος εἶνε μέσον ἐξιλεώσεως, εἶμαι ἄξια τῆς ὑπολήψεώς σας. Ἐὰν μὲ ἐσυγχωρήτε, θὰ εἶχον ἴσως τὴν δύναμιν νὰ βαστάσω τὴν ζωὴν, ἣν διάγω. Σεῖς, ὁ εὐτυχῆς, θὰ ἦσθε ἀδυσώπητος πρὸς δυστυχῆ γυναῖκα, ἣτις οὐδὲν ἄλλο σὰς ζητεῖ ἢ τὸν οἰκτόν σας.

Μετὰ δύο ἡμέρας διδώ χορόν. Ἐλθετε. Μία λέξις σας θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἡρεμίαν καὶ τὸ θάρρος. Ἡ παρουσία σας θ' ἀρκέσῃ νὰ μὲ σώσῃ ἐκ τῆς ἀπελπίσεως.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Ζήλια, ἐνδεδυμένη λαμπρὰν ἐνδυμασίαν, ἴστατο ἀκίνητος πρὸ καθρέπτου.

Δὲν δύναται νὰ μὴν ἔλθῃ, ἐσκέπτετο, καὶ εἶμαι τόσον ὠραία ἀπόψε, ὥστε θὰ ἐπιτύχω νὰ λησμονήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην... Ἐπὶ τέλους τίς οἶδεν ἂν τὴν ἀγαπᾷ; ἴσως ἠπατήθην.

Ἡ Ζήλια περιέμενε μέχρι τῆς πρώτης πρωῖνης ὥρας. Δυσκόλως ἀπέκρυπτε τὴν στενοχωρίαν, ἣν ὑφίστατο. Εἶχε λησμονήσει τὸ περὶ αὐτὴν συστρεφόμενον πλῆθος. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐστρέφοντο μόνον πρὸς δύο σημεῖα: τὸ ἐκκρεμές καὶ τὴν θύραν. Τέλος ὁ Μονθάλ ἐφάνη. Ἡ κόμησά, ἀκουσίως, προεχώρησε βήματά τινα πρὸς αὐτόν. Οὗτος δὲ τὴν ἐχαιρέτισε καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ τελευταία ἐπιτυχία τοῦ Μονθάλ ὑπῆρξε τόσῳ περιφανῆς, ὥστε ἡ ἐμφάνισίς του ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπροξένησεν αἰσθησίν. Ἐγένετο τὸ κέντρον ὄλων τῶν βλεμματιῶν. Πρὸς τὰς γυναῖκας ἰδίως ἡ θεατρικὴ φήμη ἔχει τι τὸ μεθυστικόν. Ὁ ἀνὴρ, ὅστις κατέχει τὸ μυστήριον νὰ ἐμπνέῃ πάθος εἰς τόσας φαντασιοδοξίας, νὰ προκαλῆ τοὺς συγχρόνους παλμοὺς τόσων καρδιῶν, δὲν πρέπει ν' ἀποταμειύσῃ ἀπειρίαν πολυτίμων συγκινήσεων δι' ἐκείνην, ἣν θ' ἀγαπήσῃ;

Ἡ Ζήλια ὑπέφερον ὅ,τι κάτοικος τῆς

ἠσπείρον τοῦ «Ἁγίου Βαλεντίνου» καὶ εἶτα τῆς ψυχῆς ἐπανερχεται εἰς τὴν μονήν.

Ἡ ἡγουμένη, ἣτις τῇ ἀνέθηκεν ἀποκλειστικῶς τὴν περιποίησιν τῶν τρελλῶν γυναικῶν, συμπαθεῖ πρὸς αὐτὴν εἰλικρινῶς.

Ἐσχάτως μάλιστα ἔγραψε πρὸς τὸν ἐπισημῆριον τοῦ Πόζεν μυρίας εὐαρεσκείας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἑλένην, ἐδόξαζε δὲ τὸν Θεόν, ὅτι τῇ ἀπέστειλε τὴν ἀγίαν αὐτὴν ψυχὴν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἡ δυστυχῆς τρελλὴ Ἰουλία Μέλλιγγερ, ἡ πρώην παιδαγωγὸς τῆς οἰκογενείας Μλοντσίσκη, βαίνει ὄλονεν βελτιουμένη.

Πολλάκις, ἐνῶ περιπατῶσιν ὁμοῦ εἰς τὸν κήπον, στρέφεται αἰφνης ἡ Ἰουλία καὶ περιβλέπουσα παραδόξως τὴν Ἑλένην τῇ ὁμιλεῖ:

— Μὰ κάπου σὲ ἔχω ἰδεῖ, ἀδελφὴ μου, ὁ ψάκπου... μὰ πρὶν ἔλθω ἐδῶ, βέβαια.

Καὶ ἡ Ἑλένη γελᾷ καὶ τῇ διηγεῖται ὑδροδιαφόρους ἱστορίας.

Πολλάκις ἡ ἀδελφὴ Ραϊνὸλδη ἐρειδίμενη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου, θαυμάζει τὴν μαγευτικὴν θεάν· πάντοτε ὀκνῶς τὸ βλέμμα της, καὶ ἀκουσίως αὐτῆς, προσηλοῦται ἐπὶ τῶν τριῶν παραθύρων μὲν τοῦ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ξενοδοχείου τοῦ ὑποῦ «Ἁγίου Βαλεντίνου», τὰ ὁποῖα χρυσαίνει ὁ δῶν ἥλιος.

Χθὲς ἔστη πρὸ αὐτοῦ ἀμαξα πολυτελεστάτη, συρομένη ὑπὸ ἑξ ἵππων. Ὁ κύριος, τοῦ διότι ἦτο εἰς καὶ μόνος, δὲν κατήλθεν, ἀπὸ ἀλλ' ἀφοῦ ἔπιε ποτήριον ζύθου ἐστράφη καὶ περιέργως καὶ ἐφαίνετο ὡς εἰ ἐζήτηι τινα.

Ἄλλ' ἀπελπισθεῖς, φαίνεται, ἐπανεπέσεν ἔγνω ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης. Ἐς ἐπιφαίνετο ὠχρότατος καὶ καταβεβλημένος.

Ἦδη ἡ ἀμαξα κατήλθε τὸν λοφίσκον καὶ πάλιν ἀνῆλθε τὴν ὁδόν, ἣτις διέρχεται πρὸ ὀλίγον μακρὰν τῶν κιγκλίδων τῆς μονῆς.

Ἐπὶ τῶν κιγκλίδων στηρίζεται κεκομμητικαυτὰ νεαρὰ μοναχὴ τὸ ὠραῖον, ἀλλὰ ἡσυχία μελαγχολικὸν βλέμμα της, ἔχει ἐνδοστραμμένον εἰς τὸ ἀχανές· δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της· θείσαστὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀμαξα διήρητο· γένετο δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τίς ἦτο ὁ ὠχρὸς ἠρθε κύριος, ὁ ἐξηπλωμένος ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Δὲν τὸν εἶδε! Οὔτε ἐκεῖνος τὴν ἀνεγνώρισε ὑπὸ τὸ χονδρὸν καὶ φαῖον ῥάσον τῆς Διεμοναχῆς.

Ἀντιπαρήλθεν, ἀλλὰ τὰ βλέμματά των δὲν συννητήθησαν.

— Ἐ! Ἰγνάτιε, ἔλεγεν ἀπορούσα ἡ καλὴ ξενοδόχος τοῦ «Ἁγίου Βαλεντίνου» πρὸς τὸν σύζυγόν της, εἶδες πῶς ἔγεινε ὁ κύριος... Μπᾶ, Παναγία μου σῶσε! Καλὲ δὲν τὸν ἐνθυμεῖσαι, τὸν κύριον ἐκεῖνον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ποῦ ἦλθε μετὰ τὸ Πάσχα μὲ τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐμειναν εἰς τὰ τρία δωματία τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ ξενοδοχείου μας; Ὅτι εἶνε δύο ἢ τρία χρόνια τώρα, νὰ σοῦ πῶ, καλὰ καλὰ δὲν ἠθυμοῦμαι.

*X.

Κολάσεως παρατηρῶν τὰς ἡδονὰς τοῦ Παραδείσου. Οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι, οὓς ὁ Μονθάλ τῇ ἐξέφρασε πρὸ τετραετίας, ἀντήχουν ἐν τῇ μνήμῃ της θερμοί, ἐμπαθεῖς· τότε μόνις τοὺς ἤκουεν, ὅτε τοὺς ἐξέφερεν ὁ ἀφωσιωμένος ἐραστής της· ἤδη θὰ εἶδιδε τὴν ζωὴν της, ὅπως τοὺς ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἐπιφανοῦς ποιητοῦ. Ἐὰν ὁ Μονθάλ τὴν στιγμήν ταύτην τὴν διέτασσε νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτοῦ, ἴσως αὕτη θὰ ὑπήκουεν.

Αἱ τοιοῦτου χαρακτήρος γυναῖκες, οὕτως εἰσὶ πεπλασμέναι. Δι' αὐτάς, τὰ αἰσθήματα δὲν εἶνε οὔτε ἰκανῶς βαθέα, οὔτε ἰκανῶς ἰσχυρά, ὅπως αὐτοβιώσωσι μόνον ἐν τῇ λάμπει, τῷ θορύβῳ καὶ τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ πλήθους ἢ καρδία των ἀναθερμαίνεται. Ἀνίκανοι νὰ εὐτυχῶσι πλησίον μεγαλοφυοῦς ἀνδρός, λατρεύοντος αὐτάς, δύνανται ν' ἀπολεσθῶσι, δι' ἀνδρα ἀσημον, ἀλλὰ πρὸς αὐτάς ἀγέρωχον.

Ὁ Μονθάλ ὠμίλει παιδρῶς, περιέφερε τὸ βλέμμα ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τῆς κομῆσης. Ἡ Ζήλια κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης· κατὰ τινα στρόβιλον πλησιάζασα αὐτὸν τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Εἶθε ἄδικος· διὰ νὰ καταπραῦναι τὸ μίσος σας, δὲν ἐταπεινώθην ἀρκούντως ;

— Ἐγὼ νὰ σὰς μισήσω, κυρία μου ! εἶπεν ὁ Μονθάλ. Διατί, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ δὲν ὑποφέρω πλέον ;

— Μ' ἔλησμονήσατε πολὺ ταχέως ! ἐπανέλαθε πικρῶς ἡ Ζήλια.

— Ἐκλαυσα ἐπὶ δύο ἔτη. Ἡ ματαιοδοξία σας ἀπῆτει νὰ κλαύσω περισσότερον ;

— Λουδοβίκε ! ἀνέκραξεν ἡ Ζήλια, ἐξωργισμένη ἐκ τοῦ εἰρωνικοῦ ἐκείνου ὄφους, δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι ἀποθνήσκω ἐξ ἀπελπισίας ; Πρέπει νὰ σὰς ἴδω, πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω, προσέθηκε. Μία ἐξήγησις μεταξὺ μας εἶνε ἀπαραίτητος.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, κυρία, εἶπεν ὁ Μονθάλ, θὰ γίνῃ. Ἐλθετε αὖριον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 80 οἰκίαν, Προάστειον Ἀγίου Ἰακώβου, καὶ ζητήσατε τὸν κύριον Καρριέ.

Ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη τῆς κομῆσης, μετὰ τινὰς δὲ στιγμάς ἀπῆλθε τῆς συναναστροφῆς.

Ἡ Ζήλια ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπόθει· ἀλλὰ τὸ ὄφρος τοῦ Λουδοβίκου τὴν εἶχεν ἀπονεκρῶσει.

Πάντοτε αἱ γυναῖκες ἐκπλήσσονται καὶ περιδεεῖς καθίστανται ὅταν συναντήσωσι τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς ἐκείνους, οὓς εἶδον ἀσθενεῖς καὶ συγκινουμένους πρὸ αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα ἐν τούτοις ἠσθάνθη στιγμής ζωηροτάτης χαρᾶς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουδοβίκου, διότι δύο νεάνιδες, πλησίον της εὐρισκόμεναι, ἔλεγον :

— Νομίζω ὅτι αὖριον εἶνε ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπισκεφθῆς τὴν κυρίαν Δελαμπέρ ;

— Ἡ κυρία Δελαμπέρ, ἔλεγεν ἡ ἑτέρα, δὲν εὐρίσκειται εἰς Παρισίους, ἀνεχώρησε πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς Γερμανίαν.

— Δὲν ἀγαπῶνται ! διενόηθη ἡ Ζήλια.

Καὶ πρῶτον ἤδη, ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Δ'

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μ.μ., ὁ Λουδοβίκος εὐρίσκετο ὑπὸ θόλον, εἰς τὸ βάθος κήπου, βλέποντος πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Προαστίου Ἀγίου Ἰακώβου καὶ φέροντος τὸν ὑποδειχθέντα ἀριθμὸν. Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ θόλου τούτου ἦν ὑπόλευκος, ἀμαυρά, ἀθλία, ὡς καὶ ἡ τῆς κυρίως οἰκίας. Ἄλλ' ἡ πολυτέλεια ὅλη συνεσωρεύθη ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Τὸ δωμάτιον, τὸ χρησιμεῖον συγχρόνως ὡς αἴθουσα καὶ σπουδαστήριον, ἐκαλύπτετο ὑπὸ βελουδίνων πυροχρόων παραπετασμάτων, κεκοσμημένων δι' ἐπιχρῶσων περιρραμμάτων. Αἱ θυροκαλύπτραι ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐξ ὁμοίου ὑφάσματος. Ὁρειχάλκινα δοχεῖα, μετ' ἀμέμπτου φιλοκαλίας, ἐστόλιζον τὴν ἐστίαν. Ἡ ἀπέριττος αὕτη διακόσμησης συνεπληροῦτο διὰ τῶν ἐπαγωγῶν χρωμάτων μεγαλοπρεποῦς τάπητος καὶ δι' ἀπειρων ἄλλων ἀντικειμένων τέχνης καὶ φαντασίας, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο εἰκόνας ἐξόχων ζωγράφων. Ἄν καὶ ὁ Μάξις ἦν ἐν τῇ ἀρχῇ του, ἐν τούτοις ἰσχυρὸν πῦρ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐστίᾳ.

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, τόσῳ καταλήλῳ πρὸς τὰς ὄνειροπολήσεις καὶ τὴν εὐτυχίαν, ὁ Μονθάλ ἐκάθητο ἐνώπιον τραπεζῆς πλήρους βιβλίων, φυλλαδίων καὶ χειρογράφων. Ἐναντὶ αὐτοῦ νεαρὰ γυνὴ ἀνεπαύετο ἐπὶ κλινηρῶς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεκάλει τὸν ξανθὸν καὶ χαρίεντα τύπον, εἰς ὃν ἠρέσκετο ὁ Γκρέεζ. Ἐπρόκειτο λευκὴν ἔνδυμασίαν, ἧς τινος ὁ θώραξ καὶ αἱ μέχραι ἀγκῶνος ἀνοικταὶ χειρῖδες, ἐκοσμοῦντο δι' ὑποκυάνων κομβίων ἢ κόμητην, ὅπισθον ἀνασευρμένη, ἀπεκάλυπτε τοὺς νεκλεῖς καὶ διαφανεῖς ὡς κριδίου κροτάφους της. Βοστρυχώδεις τινὲς πλόκαμοι, ἐλαφροὶ ὡς τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ κατὰ τὰς θερινὰς ἐσπέρας κυμαινόμενα νέφη, διακεχωρισμένοι δι' ἐπιχρῶσου περόνης, ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ λαίμου, τὴν ἀθρότητα καὶ λευκότητα τοῦ ὁποίου γραφῆς ζωγράφου δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀπεικονίσῃ. Ἐπὶ τέλους τὸ ἀνάστημά της καὶ ὁ στολισμὸς της νεαρᾶς ἐκείνης γυναικός, ἐμαρτύρει φιλαρέσκειαν, ἀλλ' οἶον ἔχει καθαρὰ γιάσει ὁ ἔρωσ. Ἐννοεῖ τις ὅτι ὀλιγώτερον θὰ ἐστολιζέτο διὰ τὴν λαμπροτέραν ἐορτήν, καὶ ὅτι τὸ πλήρες εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀγαπητὸν της βλέμμα, ἀνεκεφαλαίου δι' ἐκυτῆς τὰς τε τιμὰς καὶ τοὺς θριάμβους του ἀπαντας.

— Λάβε τὰς σημειώσεις καὶ τ' ἀπανθίσματα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐζήτησες, εἶπεν ἐγερθεῖσα καὶ προχωρήσασα πρὸς τὸν Λουδοβίκον μετὰ τὰς χεῖρας πλήρεις χαρτίων, μετὰ πολλὸν κόπον ἐφυλλολόγησα περισσότερον ἀπὸ δώδεκα βιβλία, διὰ νὰ τὸ κατωρθώσω.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδα Ρόζαν Σ. Καλοῦστη, καὶ κυρίαν Η. Μεγαλοπούλου. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν.—κ. Μ' Ζάκυνθον. Ἀκατάλληλον, καθότι παντοῦ καὶ πάντοτε καταπολεμοῦμεν τὴν φρικτὴν ἰδέαν σας, ἧτις εἶνε καὶ ἡ βία τοῦ διηγηματός σας. Τὸ μυθιστόρημα, ὅπερ ζητεῖτε, δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὸ ἡμέτερον, οὔτε εἰς τὰ ἄλλα βιβλιοπωλεῖα.—κ. Γ' Σ. Α. Καρδίτσαν. Ὁ «Κόμηξ Λαβερνὴ» καὶ ἡ «Κόμησσα Ἀρτεμῖς», μυθιστορήματα δημοσιευθέντα ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς» δὲν ἐξεδόθησαν καὶ εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον.—Διεύθυνσιν «Ἀρμονίας». Σμύρνην. Δυστυχῶς ἀδυνατοῦμεν νὰ δεχθῶμεν τὴν πρότασίν σας, διότι δὲν ἐνοικιάζομεν, ἀλλὰ πωλοῦμεν πρὸς 20 φρ. ἑκάστην, καὶ ὀλοκλήρου τοῦ μυθιστορηματός.—κυρίαν Ἐλευθερίαν Ι. Σούλιαν. Τοῦ λοιποῦ θὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἐλευσίαν.—κυρίαν Ἐλένην Γ. Ἀκριβοῦ. Ἐὐχαριστῶς.—κ. Δ. Ε. Μαρτινέγκου. Ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.—κ. Ἀριστέϊδην Ἀβούρην. Ἐλήφθησαν δρ. 33, ἀντίτιμον συνδρομῆς· Ἐκλεκτῶν καὶ τόμων. Ἐὐχαριστοῦμεν.—Δ. Μάστρακαν. Ἐλήφθη. Ἀπεστάλησαν.—κ. Α. Σ. Μπαρούτην. Φύλλα ἀποστέλλονται ἤδη τακτικῶς. Ὁ ΣΤ' τόμος ἀρχεταὶ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1889 καὶ λήγει τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1890, ὅστε δὲν εἶνε δυνατόν ὅ,τι ζητεῖτε, διότι δὲν συνεπληρώθη ἔτι.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐσωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.—Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ ἀτῆσις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20.—Εἰκοσιπενταετῆς Ἑλλῆν πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50.—Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθίκη, δρ. 1.50.—Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2.—Ἐρυθροὶ προσωπιδιοφόροι, ὑπὸ Ponsou de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμ. 2) δρ. 4.—Ἐρυθροδέρμοι, ὑπὸ P. Duplessise, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50.—Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόθης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50.—Ἰατροὶ Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παποδιαμαντή, δρ. 3.—Ἰζολίνα ἢ Μεξικανὴ, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2.—Ἰστορία τεθνῶτος, μυθιστόρημα, δρ. 2.—Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2.—Λήσταρχος Λασεσαγιῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καπενδέη, δρ. 4.50.—Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5.—Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Σεβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 3.20.—Μιῦρος Πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. Νουζέρ, (τόμοι 3) δρ. 4.—Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρβ, δρ. 3.—Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4.—Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4.—Μιχαὴλ Στρογκώρ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50.—Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50.—Πάπσσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἔκδοσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2.—Πικουίλος Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμοι 7) δρ. 6.—Τελευταία ἡμέρα καταδίκης, ὑπὸ Βικτωρ Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνεσκίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50.—Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρσμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70.—Ἡ Ἐλμά, ἥτοι σκηλὴ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20.—Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4.—Ἡ Γρύλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20.—Ἡ Ἄμαξζ Ἀρβιμὸς 13, ὑπὸ Σεβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11.—Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20.—Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδεντρῶς δρ. 1.10.—Ἡ Μοσχομάγχα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πωλ δὲ Κόκ δρ. 2.20.—Ἰστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μενζόνη (τόμοι 3) δρ. 4.